

• TIÊU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 14

Một đêm khác, cha sờ kê:

Có lẽ Ông Lực lượng giận lắm vì những gì tôi đã tổ chức cho họ đạo như phong trào Tôn Nữ Vương Gia đình và Gia đình Đền tạ Trái tim Đức Mẹ, phong trào rước kiệu Đức Mẹ đến từng gia đình, phong trào Lăn Chuối sống, phong trào Ông Môisen trong đó những người già luân phiên và liên li châu Thánh Thể thay cho họ đạo v.v... nên Ông áy đến và đấu khẩu với tôi từ chiều cho đến tận đêm. Ông áy bảo:

- Tất cả mọi thứ đang diễn ra phần lớn do con người các ông bày ra chứ Chúa nào thiết lập! Ôi chà! Phong thánh với phong tướng! Thiêng với chả tục!... Cái đầu của các người giống Ông Chúa, luôn “chớp lóe-sáng tạo” (nguyên văn). Các người theo đuôi Ông Chúa để tiếp tục sáng tạo thế giới chứ gì! Nhưng khốn nỗi, các người không phải là Chúa Trời, cho nên sáng tạo đầu này thì phá hoại đầu kia, đập đổ bằng với xây dựng và Chúng ta đã thâm nhập vào chính cái “chớp lóe-sáng tạo” ấy của các người rồi, biết chưa? Các người đâu biết chính Chúng ta luôn đưa nguy hiểm vào lý luận, đưa hoang tưởng vào giả thuyết, đưa thủ đoạn vào mưu kế, đưa thâm hiểm vào khôn ngoan, dùng hệ thống để biến giả dối và bất công thành nguyên tắc... câu nói: “Si vis pacem, para bellum”(1) là điển hình. Các người không biết Chúng ta có mặt trong từng “chớp lóe-sáng tạo” của các người đâu!

Tôi trả lời:

- Nhưng con người sẽ làm gì nếu không biết sáng tạo?

Ông Lực lượng nghiêng rằng:

- Nhưng Chúng ta căm ghét sự sáng tạo như Ông Chúa khinh tởm sự kiêu căng!

Tôi im lặng vì thấy không nên nói gì hơn là cứ để cho Ông ta “xung tội”. Ông ta tiếp:

- Trong khi Chúng ta muốn thế giới các người phải bị tiêu diệt vì sự lập lại thì sự sáng tạo làm cho nó ngày càng bền vững hơn.

Ông Lực lượng đột ngột đề nghị:

- Ông cứ ở yên được không? Đừng làm gì cả! Hăng say và sáng tác này nọ mà làm gì!

Tôi trả lời:

- Các Ông có phá cách nào thì phá chứ tôi không thể ngồi yên khi lãnh nhiệm vụ dẫn dắt họ đạo.

Ông Lực lượng nóng nảy trả lời:

- Nếu phá được Chúng ta đã chẳng bàn bạc với ông mọi lẽ!

Tôi nhún vai:

- Vậy Các Ông còn định làm gì?

- Chúng ta đề nghị ông ngưng mọi hoạt động đang diễn ra, đổi lại họ đạo ông liên tiếp trùng mùa trong vòng mười năm liền, dân tình thuận thảo phú túc, chiến tranh không thể đến được nơi này, mọi người được yên ổn làm ăn.

Tôi hỏi:

- Còn nếu không...?

- Họ đạo này sẽ chịu nhiều thảm cảnh ngược lại.
Vì lần này Ông Lực lượng dùng chiến thuật “đánh úp”, tức bất ngờ đưa đề nghị làm tôi không phản ứng theo kịp, nên tôi xin ba ngày suy nghĩ.

...

Sau ba ngày, Ông ta đến. Tôi trả lời:

- Mọi việc nằm trong tay Chúa, Các Ông không làm gì được đâu nếu Chúa không muốn.

Ông ta không nói gì, chỉ “Hừ” một tiếng rồi ra đi. Tôi ngã bệnh nặng liền sau đó đúng một tháng. Con bệnh không thuốc nào chữa khỏi, vì các bác sĩ không thể nào định bệnh được. Tôi không buồn uống thuốc thêm khi các bác sĩ tỏ vẻ đầu hàng, chỉ cầu nguyện và dâng những con đau như nghiến như xé ấy để đền tội. Rồi thì con bệnh cũng phải thuyên giảm và hết dần, bù lại họ đạo chẳng xảy ra việc gì.

Cha sở dạy tôi:

- Ở đời trớ trêu ở chỗ trong số những người thầy dạy chúng ta đôi khi có cả kẻ thù, kẻ nói ngược với chúng ta, những nghịch cảnh, những mâu thuẫn, trái khoáy chung quanh. Từ sau hôm nghe Ông Lực lượng nói, tôi quyết không cho mình ở không. Phải làm việc và sáng tạo. Đó là bí quyết sống còn và thăng tiến.

...

Sáng thứ năm giữa tháng giêng, cha sở gọi tôi vào. Sau khi hỏi han chuyện sức khỏe, công việc... cha trao tôi xem “bài sai” (2) của đức cha, chỉ định tôi về giúp xứ Cao Đăng cách đó 12 km bên kia sông. Thấy tôi buồn cha sở an ủi:

- Đây là lúc thể hiện tính tu hành con ạ! Tu là sửa, là từ bỏ, không bám trụ mọc rễ, không dây dưa vướng lụy, không hai áo và túi gậy, không chào hỏi ai dọc đường... Vâng phục lập tức không đắn đo.

Sau khi nghe cha sở giải thích thêm vài thắc mắc, tôi lặng lẽ đi thu xếp công việc, hành lý... chuẩn bị sáng mai rời khỏi An Biên không cần chào hỏi ai.

Tôi đến Cao Đăng mất một giờ vì phải đồng người mỗi buổi sáng, vì đường xấu mà xe lôi thùng gắn máy cũ kỹ thì rề rà như chạy bộ.

Nhà xứ Cao Đăng không đẹp như nhà xứ An Biên, nhưng sáng sủa và quang đãng. Khi tôi đến nhà xứ đóng kín cửa, tôi tìm lối đi vào khu nhà bếp bằng con đường bên hông, gặp một phụ nữ trạc sáu mươi. Người phụ nữ xưng là người nấu bếp tỏ ra không ngạc nhiên khi thấy tôi đến, bà truyền đạt ý cha sở muốn tôi phải đến với cha đang ở nhà cha mẹ ngài, vì người cha già của ngài đang lâm trọng bệnh. Tôi ăn qua loa bữa trưa được dọn sẵn trên bàn rồi ra đi.

Tìm nhà ở chốn thôn quê không khó! Chỉ cần mở miệng hỏi một câu là bất kỳ ai đó sẽ vô cùng quảng đại trả lời cho bạn cả một thời dài... đã đầy đủ mà còn dư dả thông tin kể cả những thông tin không cần; nếu có thêm vài người nào đó đứng gần thì bạn có khi còn bị tìm hiểu ngược lại đến là phiền.... Tôi đến nơi. Đó là giáo xứ Thanh Lộc, quê nhà của cha sở Cao Đăng cách họ đạo Cao Đăng tám cây số. Khi tôi bước vào nhà, trình “bài sai” và thư từ cho cha sở đang ngồi bên giường bệnh của cha mình... thì thấy có ba nữ tu đang giúp xứ Cao Đăng cũng có mặt ở đó, trong số đó có một nữ tu trẻ được gọi là di Út có vẻ đang chăm chú theo dõi tôi nhất cử nhất động.

Buổi chiều tôi với các nữ tu trở về giáo xứ. Trước khi lên xe, cha sở dặn dò rằng cha sở An Biên và cha đã thỏa thuận: tôi được phép hai tuần một lần trở về thăm cha sở An Biên, nếu gặp chuyện, tôi có thể về An Biên bất kể lúc nào. Cha càng nói tôi càng hiểu hai cha sở là bạn của nhau, cha Tôma đây có lẽ nhỏ tuổi hơn cha Luca ở An Biên hay sao mà đáng người quá thước, nhanh nhẹn, linh hoạt và cởi mở. Tuy nhiên tôi rất mừng, vì chuyện trở về thăm cha Luca luôn lớn vồn trong đầu nhưng tôi không dám nói ra.

Khi tôi về đến nơi, nhà xứ Cao Đẳng vẫn đóng cửa im im. Tôi đi vòng ra nhà bếp, xin bà bếp chỉ phòng nào tôi được phép ở. Bà bếp gọi một tiếng lớn: “*Hoa ơi!*”. Một chị “*con bà phước*” (3) có vẻ vụng về, lập tức trao tôi một chùm chìa khóa và một “*cây lồng*” (4) hái trái cây. Tôi ngạc nhiên quá sức! Chìa khóa thì để mở cửa phòng, còn cái lồng hái trái cây thì để làm gì...? Nhưng tính tôi không bao giờ nhanh miệng hỏi ngay mà không thận trọng suy nghĩ thật kỹ, cứ từ từ xem sao.

Người phụ nữ mờ mờ chẳng nói với tôi một lời, nhưng đơn đã đi trước dẫn tôi lên lầu và chỉ phòng rồi đi xuống.

Tôi mở cửa vào phòng. Sau khi sắp xếp đồ đạc, tắm rửa, tôi đứng bên cửa sổ để ngắm cảnh một chút, bất ngờ phác giác: À thì ra chiếc lồng hái trái cây để tôi được tự do hái những trái vú sữa trắng, to kèn, căng mọng và hấp dẫn trên những cây sai trái đến oằn nhánh xung quanh nhà xứ đây mà!

Tôi cảm thấy thú vị với nơi ở mới.

-
- (1) “*Si vis pacem, para bellum*” câu nói La ngữ này nghĩa là nếu muốn hòa bình anh hãy chuẩn bị chiến tranh hàm ý cảnh báo nhân loại luôn có chiến tranh mà không bao giờ có hòa bình.
  - (2) “*Bài sai*” là lệnh thuyên chuyển giáo sĩ, tu sĩ.
  - (3) “*Con bà phước*” là kiểu gọi những người xuất thân từ cô nhi viện của các nữ tu dòng Chúa Quan Phòng, các nữ tu nuôi dạy thế nào mà những “*con bà phước*” đều giống rập khuôn cách ăn ở, cách nói năng lẫn văn hóa giao tiếp... khiến người dân vùng này dùng kiểu gọi riêng như vậy để khái quát sự... ngạc nhiên của họ.
  - (4) “*Cây lồng*” là một cây trúc dài, thẳng và nhẹ, trên đầu cây trúc có gắn một cái lồng cũng bằng trúc vừa để hái trái chín trên cao vừa để giữ trong lồng không cho rơi xuống đất... của các loại cây ăn trái như ổi, xoài, mận...
(còn tiếp)